

La carretera i altres coses...

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el temps d'estiu les carreteres van més plenes. A més dels qui es traslladen per motius de treball o de necessitats personals o familiars, s'han de comptar els qui viatgen per motius de turisme i vacances, molts dels quals són d'altres països i ens visiten per gaudir d'un temps de descans. La carretera pren, així, relleu en les nostres vides i de les persones que estimem.

A l'entorn de la festa de Sant Cristòfol, patró dels conductors, tenim la Jornada de Responsabilitat en el Trànsit. Des de les delegacions de l'Apostolat del Trànsit se'ns recorda la responsabilitat que tenim tots en la conducció. La carretera la compartim amb els altres. La crida a ser ben curosos en la conducció i no posar en perill la vida del qui condueix i els qui comparteixen amb ell el vehicle, així com la vida dels qui són en la mateixa carretera, no és pas una crida sense importància. Els temes de la velocitat apropiada, el respecte als senyals, el descans necessari, no combinar mai alcohol o drogues amb la conducció, estar atents als altres, la pressa com a mala consellera... i altres coses, les hem de recordar i no abaixar mai la guàrdia. Ens hi va el respecte al manament de Déu: «No mataràs.»

Tot i que no vull prendre cap protagonisme a sant Cristòfol –del qual penso que sóc bon amic–, voldria també promoure juntament amb ell la devoció a l'arcàngel sant Rafael, que té amb el tema dels viatges una mà especial. Us convido a llegir el llibre bíblic de Tobit, en el qual apareix com Rafael, nom que significa «medicina de Déu», fou company de camí de Tobies, fill de Tobit, en la recerca del que el seu pare, cec, li havia encomanat. Fou tan bona la companyia de Rafael que no solament va aconseguir la fita encomanada sinó que, a més, va trobar esposa i va poder, amb les indicacions de l'arcàngel, guarir la cegue-

Mosaic al Mirasol d'Igualada

sa del seu pare. Encomanar-nos als sants en els nostres viatges, siguin curts o llargs, sempre és bo. Els sants són companys nostres de camí. I la providència de Déu es manifesta també en el seu ajut, a fi que siguem deslliurats de tot perill corporal o espiritual.

Quan som a la carretera, quan som de viatge, no hem d'oblidar la nostra condició de fills de Déu i germans de tots els homes. La germanor, el respecte als altres, sempre ens han d'acompanyar. El temps dedicat a Déu no hi pot faltar: la pregària, la missa dominical. El cor sempre és de Déu. D'això no en fem mai vacances!

